

Arrest

nr. 248 568 van 2 februari 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. MOSKOFIDIS
Rootenstraat 21/18
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 26 augustus 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 juli 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 november 2020 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 1 december 2020.

Gelet op de beschikking van 17 december 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 januari 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van advocaat M. KIWAKANA die *loco* advocaat A. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 juli 2020 waarbij het verzoek om internationale bescherming onderzocht en

behandeld wordt onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 en waarbij het verzoek kennelijk ongegrond wordt verklaard onder toepassing van artikel 57/6/1, § 2.

2. Artikel 57/6/1 luidt: “§1. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien: [...]

b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3;

[...]

“§2. In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.

§3. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.[...]”

Het koninklijk besluit van 15 december 2019 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3 van de wet van 15 december 1980, in werking getreden op 3 februari 2020, duidt Albanië aan als een veilig land van herkomst.

Uit de lezing van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet en de memorie van toelichting bij het wetsontwerp dat tot deze wet heeft geleid, volgt dat een individueel en effectief onderzoek van het verzoek om internationale bescherming noodzakelijk blijft, maar dat het vermoeden geldt dat er in hoofde van de onderdaan van een veilig land in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aanwezig is. De verzoeker om internationale bescherming die afkomstig is van één van deze veilige landen wordt aldus steeds in de gelegenheid gesteld om substantiële redenen aan te geven waaruit blijkt dat in zijn specifieke omstandigheden, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, Parl.St. Kamer 2016-17, DOC 54 2548/001, p. 110-116). Het loutere feit dat een verzoeker om internationale bescherming afkomstig is uit een veilig land van herkomst, in casu Albanië, zal dus in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond wordt bevonden. Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de verzoeker om internationale bescherming geen of onvoldoende elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk vervolgd wordt of een reëel risico op ernstige schade loopt, zal zijn verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond worden bevonden. De bewijslast in dit geval rust op de verzoeker.

3. Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat verzoeker in casu geen dergelijke elementen bijbrengt. In de bestreden beslissing wordt op uitgebreide en omstandige wijze gemotiveerd dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in het Verdrag van Genève en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) en c), van de Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij geen valabele argumenten aanvoert die de desbetreffende overwegingen weerleggen of ontkrachten nu hij niet verder komt dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het vergoelijken van de gedane vaststellingen en het bekritisieren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter de desbetreffende bevindingen niet weerlegt noch ontkracht.

3.1. Verzoeker meent dat zijn verklaringen in tegenstelling tot hetgeen wordt gesteld in de bestreden beslissing wel degelijk voldoende en ernstige aanwijzingen bevatten voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Hij betoogt dat hij Albanië verlaten heeft omdat een normaal en menswaardig leven voor hem aldaar onmogelijk was en dat hij vreest in Albanië opnieuw het slachtoffer te worden van represailles vanwege de schuldeisers van zijn overleden vader die hem

tussen 2016 en 2019 meermaals hebben aangesproken en hem met de dood bedreigden. Toen in december 2019 drie verschillende schuldeisers op één week tijd verzoeker thuis kwamen opzoeken en bedreigden, werd de toestand voor hem onhoudbaar en was er geen andere uitweg dan het land te verlaten, zo stelt hij.

Door zijn verklaringen te herhalen en aan te geven dat zijn problemen geringschat en zijn moeilijkheden fout ingeschat worden, kan verzoeker echter de pertinente vaststelling van de commissaris-generaal dat verzoekers problemen "geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie (meer bepaald ras, nationaliteit, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep)" niet aan het wankelen brengen. De commissaris-generaal verduidelijkt hierbij op goede gronden: "U vreest dat bij terugkeer naar Albanië uw leven bedreigd zal worden omdat u nog bij drie personen, meer bepaald A. K., Y. Ç. en G. B., schulden van uw vader had openstaan (notities persoonlijk onderhoud, d.d. 19/06/2020, CGVS, p. 7). Uit uw verklaringen blijkt dan ook dat de door u aangehaalde problemen van louter interpersoonlijke en gemeenrechtelijke aard zijn. In dit verband verklaarde u overigens dat, behalve met deze drie personen en de overige vier schuldeisers van wie u reeds de schulden afbetaalde, u met niemand anders problemen had en ook geen problemen kende met de Albanese autoriteiten (CGVS, p. 4; vragenlijst CGVS, d.d. 21/01/2020, vraag 3.7)." Door voormeld algemeen betoog en in wezen aan te geven het niet eens te zijn, kan verzoeker hier geen ander licht op werpen.

Verzoeker gaat doorheen zijn algemeen betoog tevens voorbij aan de eveneens pertinente vaststelling dat verzoekers gedrag niet in overeenstemming te brengen is met een reëel risico op ernstige schade waarbij de commissaris-generaal aangeeft: "U verklaart in september 2019 naar Frankrijk en Spanje te zijn gereisd (CGVS, p. 5). U had nood aan rust nadat u veel en lange werkdagen achter de rug had (CGVS, p. 5). U heeft toen geen verzoek om internationale bescherming ingediend omdat u het toen niet nodig vond (CGVS, p. 5). Nochtans sleepten de problemen met de schuldeisers sinds begin 2016 aan (CGVS, p. 7, p. 10, p. 12). U werd meermaals benaderd en bedreigd door de schuldeisers (CGVS, p. 7). Dat u het in september 2019 niet nodig vond om een verzoek in te dienen, maar enkele maanden later, in december 2019, plots een andere mening bent toegedaan, is zeer opmerkelijk. Van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op ernstige schade in zijn land van herkomst mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij na aankomst in een veilig derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming. Dat u geen internationale bescherming aanvraagde in Frankrijk of Spanje (CGVS, p.5) is dan ook een houding die geenszins in overeenstemming kan worden gebracht met een reëel risico op ernstige schade. Uw gedrag relativeert dan ook het risico dat u loopt bij terugkeer naar Albanië." De Raad treedt de commissaris-generaal bij in zijn vaststelling dat het gedrag van verzoeker niet strookt met het hebben van een gegronde vrees voor vervolging of het bestaan van een reëel risico op het lijden van een ernstige schade. De Raad benadrukt, zoals de commissaris-generaal eveneens aangeeft, dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, na aankomst in een ander land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming en een verzoek om internationale bescherming formuleert. Verzoekers houding en het feit dat hij 'kiest' waar hij internationale bescherming vraagt, stemt dan ook allerminst overeen met de houding van een persoon die beweert uit vrees voor zijn leven zijn land te hebben verlaten en toont aan dat verzoeker internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte. Door in zijn verzoekschrift betoog te voeren dat zijn verklaringen overtuigend, doorleefd en eerlijk waren, kan verzoeker dit niet ombuigen.

3.2. Zelfs al wordt er alsnog geloof gehecht aan de door verzoeker ingeroepen vrees voor vervolging, dan nog blijkt uit niets en maakt verzoeker niet aannemelijk dat het hem dienaangaande aan nationale bescherming ontbreekt.

De Raad wijst erop dat internationale bescherming slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Een asielzoeker moet aannemelijk maken dat hij of zij alle mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput, hetgeen in casu geenszins het geval is.

De commissaris-generaal stelt onder verwijzing naar verzoekers verklaringen vast dat verzoeker ondanks het feit dat hij nooit enige problemen ondervonden heeft met de Albanese autoriteiten geen beroep deed op de Albanese politie voor hulp en bescherming nadat hij meermaals werd benaderd en bedreigd door de zeven schuldeisers van zijn vader. Tevens stelt de commissaris-generaal op gemotiveerde wijze vast dat verzoeker er niet in slaagt zijn handelen te rechtvaardigen en stipt terecht

aan dat het net de bedoeling is van het indienen van een klacht om bescherming te verkrijgen tegen zijn belager(s) en eventuele verdere problemen die hij (zij) zou(den) kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend niet optreden.

Het weze tevens opgemerkt dat de commissaris-generaal er in dit kader terecht de aandacht op vestigt dat verzoeker in het kader van de rechtszaak tegen het kaasbedrijf B. in 2019 een beroep kon doen op een advocaat om zijn belangen te verdedigen daar hij de eigenaars van het bedrijf niet vertrouwde. De Raad treedt de commissaris-generaal dan ook bij waar hij stelt: "Dat u toen wel een advocaat onder de arm kon nemen, maar helemaal niet bij hem heeft geïnformeerd omtrent de problemen met de schuldeisers (CGVS, p. 15), kan niet gevolgd worden. Dit toont aan dat u wel degelijk de weg wist naar een oplossing, en dat u, ondanks uw schrik, toch de nodige stappen kon ondernemen om hulp te zoeken. Bovendien toont dit voorbeeld aan dat de staat wel degelijk functioneert en optreedt, in dit geval het uitschrijven van een boete ten aanzien van de eigenaars en het opstarten van een rechtszaak tegen hen omwille van fiscale redenen (CGVS, p. 5)."

Verzoeker zet in zijn verzoekschrift uiteen dat hij in de oprechte overtuiging verkeerde dat een vertrek uit Albanië de enige oplossing was voor zijn eigen veiligheid en poneert dat de lokale autoriteiten hem in de praktijk nooit een daadwerkelijke bescherming kunnen garanderen omdat de autoriteiten in Albanië weinig of geen vat hebben op individuen die de vaste wil hebben om een aanslag te plegen of wraakmaatregelen te nemen. Hij meent dat een permanent gevoel van onveiligheid in zijn hoofd zal blijven bestaan en hij verwijst naar de door hem afgelegde verklaringen. De Raad stelt echter vast dat verzoekers betoog waarin hij telkenmale voorhoudt dat de autoriteiten niet in staat zullen zijn om hem voldoende bescherming te bieden en waarin hij de motieven –op algemene wijze – brandmerkt als vaag, abstract en theoretisch, berust op speculatie. Hij ontkent immers niet, laat staan dat hij weerlegt, dat hijzelf geen enkele concrete poging tot het bekomen van hulp ondernomen heeft in het kader van de thans aangehaalde problemen in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming en hij bewaart tevens het stilzwijgen omtrent voormelde pertinente vaststelling dat hij in een andere zaak wel degelijk stappen heeft ondernomen met een daadwerkelijk optreden tot gevolg.

Verzoeker geeft dan ook een beperkte lezing van de motieven en kan zich niet verschuilen achter zijn afgelegde verklaringen, noch achter algemene stellingen dat de initiatieven en het optreden van de overheden onvoldoende zou zijn. Verzoeker neemt de beschermingsmogelijkheden in Albanië op de korrel, doch het algemene betoog in het verzoekschrift dat werkelijke bescherming zou ontbreken, berust hoe dan ook niet op meerdere ernstige persoonlijke pogingen om nationale bescherming vanwege de Albanese autoriteiten te (trachten te) bekomen voor de thans aangehaalde problemen. De Raad wijst er ook op dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400). Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden. Verzoeker maakt geenszins aannemelijk in Albanië alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden tot bescherming te hebben uitgeput. Verzoeker tracht de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal om te keren, maar slaagt er niet in met concrete, valabele en objectieve elementen aan te tonen dat die informatie en de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal onjuist zouden zijn en dat de Albanese autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoeker zegt te vrezen. Verzoeker toont niet in concreto aan en maakt aldus geenszins aannemelijk dat het hem, gelet ook op de vaststellingen in de bestreden beslissing die op generlei wijze worden ontkracht of weerlegd, met betrekking tot zijn verklaarde problemen aan nationale bescherming ontbeert.

3.3. Waar verzoeker betoogt dat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming met toepassing van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet licht hij niet in concreto toe, laat staan dat hij aannemelijk maakt dat hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van voormeld artikel van de Vreemdelingenwet. Verzoeker voert immers een algemeen betoog met verwijzing naar zijn verklaringen en "evidente redenen" waarom hij niet meer kan terugkeren naar Albanië alwaar hij geen normaal leven zou kunnen leiden. De Raad verwijst dan ook voor zo ver als nodig naar het hogerstaande waar genoegzaam wordt uiteengezet om welke redenen verzoekers relaas niet kan worden aanvaard. Verzoeker brengt de vaststellingen van de commissaris-generaal niet aan het wankelen en hij brengt geen elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

4. *Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.*"

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op voormelde beschikking, voert de verzoekende partij aan dat de feiten en haar vervolgingsvrees niet in vraag worden gesteld. Zij benadrukt dat de ernst van haar problemen met de schuldeisers van haar vader onderschat wordt. Tot slot stelt de verzoekende partij dat zij geen bescherming kan bekomen in Albanië en haar enige optie bescherming in België is.

4.1. Waar de verzoekende partij ter terechtzitting het standpunt inneemt dat de feiten en haar vrees voor vervolging niet in vraag worden gesteld, en waar zij meent dat de ernst van haar problemen met de schuldeisers van haar vader onderschat wordt, herneemt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) volgende grond van voormelde beschikking:

"Door zijn verklaringen te herhalen en aan te geven dat zijn problemen geringschat en zijn moeilijkheden fout ingeschat worden, kan verzoeker echter de pertinente vaststelling van de commissaris-generaal dat verzoekers problemen "geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie (meer bepaald ras, nationaliteit, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep)" niet aan het wankelen brengen. De commissaris-generaal verduidelijkt hierbij op goede gronden: "U vreest dat bij terugkeer naar Albanië uw leven bedreigd zal worden omdat u nog bij drie personen, meer bepaald A. K., Y. Ç. en G. B., schulden van uw vader had openstaan (notities persoonlijk onderhoud, d.d. 19/06/2020, CGVS, p. 7). Uit uw verklaringen blijkt dan ook dat de door u aangehaalde problemen van louter interpersoonlijke en gemeenrechtelijke aard zijn. In dit verband verklaarde u overigens dat, behalve met deze drie personen en de overige vier schuldeisers van wie u reeds de schulden afbetaalde, u met niemand anders problemen had en ook geen problemen kende met de Albanese autoriteiten (CGVS, p. 4; vragenlijst CGVS, d.d. 21/01/2020, vraag 3.7)." Door voormeld algemeen betoog en in wezen aan te geven het niet eens te zijn, kan verzoeker hier geen ander licht op werpen."

Door wederom voor te houden dat haar problemen onderschat worden, zoals de verzoekende partij doet ter terechtzitting, doet zij geen afbreuk aan voormelde vaststellingen. De Raad benadrukt in dit kader tevens dat in voormelde beschikking met verwijzing naar de motieven van de bestreden beslissing op pertinente wijze werd vastgesteld dat het gedrag van de verzoekende partij niet strookt met het hebben van een gegronde vrees voor vervolging of het bestaan van een reëel risico op het lijden van een ernstige schade. De verzoekende partij kan dan ook bezwaarlijk ernstig voorhouden ter terechtzitting dat de feiten en haar vrees voor vervolging niet in vraag worden gesteld. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, na aankomst in een ander land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming en een verzoek om internationale bescherming formuleert. Er wordt uitdrukkelijk vastgesteld dat de houding van de verzoekende partij en het feit dat zij 'kiest' waar zij internationale bescherming vraagt, hier allerminst mee overeenstemt. De verzoekende partij brengt geen valabele argumenten bij die een ander licht werpen op het vastgestelde in voormelde beschikking.

4.2. Verder gaat de verzoekende partij met haar betoog ter terechtzitting waarin zij op algemene wijze stelt dat zij geen bescherming kan bekomen in Albanië en haar enige optie bescherming in België is, eveneens voorbij aan de gronden van voormelde beschikking. De Raad herneemt en beklemtoont volgende gronden waaraan de verzoekende partij met haar louter algemene beweringen geen afbreuk doet:

"3.2. Zelfs al wordt er alsnog geloof gehecht aan de door verzoeker ingeroepen vrees voor vervolging, dan nog blijkt uit niets en maakt verzoeker niet aannemelijk dat het hem dienaangaande aan nationale bescherming ontbreekt.

De Raad wijst erop dat internationale bescherming slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Een asielzoeker moet aannemelijk maken dat hij of zij alle mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput, hetgeen in casu geenszins het geval is.

De commissaris-generaal stelt onder verwijzing naar verzoekers verklaringen vast dat verzoeker ondanks het feit dat hij nooit enige problemen ondervonden heeft met de Albanese autoriteiten geen beroep deed op de Albanese politie voor hulp en bescherming nadat hij meermaals werd benaderd en bedreigd door de zeven schuldeisers van zijn vader. Tevens stelt de commissaris-generaal op gemotiveerde wijze vast dat verzoeker er niet in slaagt zijn handelen te rechtvaardigen en stipt terecht aan dat het net de bedoeling is van het indienen van een klacht om bescherming te verkrijgen tegen zijn belager(s) en eventuele verdere problemen die hij (zij) zou(den) kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend niet optreden.

Het weze tevens opgemerkt dat de commissaris-generaal er in dit kader terecht de aandacht op vestigt dat verzoeker in het kader van de rechtszaak tegen het kaasbedrijf B. in 2019 een beroep kon doen op een advocaat om zijn belangen te verdedigen daar hij de eigenaars van het bedrijf niet vertrouwde. De Raad treedt de commissaris-generaal dan ook bij waar hij stelt: "Dat u toen wel een advocaat onder de arm kon nemen, maar helemaal niet bij hem heeft geïnformeerd omtrent de problemen met de schuldeisers (CGVS, p. 15), kan niet gevolgd worden. Dit toont aan dat u wel degelijk de weg wist naar een oplossing, en dat u, ondanks uw schrik, toch de nodige stappen kon ondernemen om hulp te zoeken. Bovendien toont dit voorbeeld aan dat de staat wel degelijk functioneert en optreedt, in dit geval het uitschrijven van een boete ten aanzien van de eigenaars en het opstarten van een rechtszaak tegen hen omwille van fiscale redenen (CGVS, p. 5)."

Verzoeker zet in zijn verzoekschrift uiteen dat hij in de oprechte overtuiging verkeerde dat een vertrek uit Albanië de enige oplossing was voor zijn eigen veiligheid en poneert dat de lokale autoriteiten hem in de praktijk nooit een daadwerkelijke bescherming kunnen garanderen omdat de autoriteiten in Albanië weinig of geen vat hebben op individuen die de vaste wil hebben om een aanslag te plegen of wraakmaatregelen te nemen. Hij meent dat een permanent gevoel van onveiligheid in zijn hoofd zal blijven bestaan en hij verwijst naar de door hem afgelegde verklaringen. De Raad stelt echter vast dat verzoekers betoog waarin hij telkenmale voorhoudt dat de autoriteiten niet in staat zullen zijn om hem voldoende bescherming te bieden en waarin hij de motieven –op algemene wijze – brandmerkt als vaag, abstract en theoretisch, berust op speculatie. Hij ontkent immers niet, laat staan dat hij weerlegt, dat hijzelf geen enkele concrete poging tot het bekomen van hulp ondernomen heeft in het kader van de

thans aangehaalde problemen in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming en hij bewaart tevens het stilzwijgen omtrent voormelde pertinente vaststelling dat hij in een andere zaak wel degelijk stappen heeft ondernomen met een daadwerkelijk optreden tot gevolg.

Verzoeker geeft dan ook een beperkte lezing van de motieven en kan zich niet verschuilen achter zijn afgelegde verklaringen, noch achter algemene stellingen dat de initiatieven en het optreden van de overheden onvoldoende zou zijn. Verzoeker neemt de beschermingsmogelijkheden in Albanië op de korrel, doch het algemene betoog in het verzoekschrift dat werkelijke bescherming zou ontbreken, berust hoe dan ook niet op meerdere ernstige persoonlijke pogingen om nationale bescherming vanwege de Albanese autoriteiten te (trachten te) bekomen voor de thans aangehaalde problemen. De Raad wijst er ook op dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400). Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden. Verzoeker maakt geenszins aannemelijk in Albanië alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden tot bescherming te hebben uitgeput. Verzoeker tracht de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal om te keren, maar slaagt er niet in met concrete, valabele en objectieve elementen aan te tonen dat die informatie en de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal onjuist zouden zijn en dat de Albanese autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoeker zegt te vrezen. Verzoeker toont niet in concreto aan en maakt aldus geenszins aannemelijk dat het hem, gelet ook op de vaststellingen in de bestreden beslissing die op generlei wijze worden ontkracht of weerlegd, met betrekking tot zijn verklaarde problemen aan nationale bescherming ontbeert." (eigen onderlijning).

4.3. Uit het voorgaande blijkt dan ook dat de verzoekende partij zich in wezen louter beperkt tot het voeren van een algemeen betoog waarbij zij haar visie op de zaak geeft wat in wezen niet meer inhoudt dan het louter beweren van het tegendeel. Zij blijft immers in gebreke daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing geformuleerde motieven. De verzoekende partij brengt dan ook geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg blijkt niet dat de verzoekende partij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee februari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS